

Rizikové skupiny- Kazuistika

Marie Kabátová, II. ročník

Simon

S. se narodil v roce 1078 v Africe, na Pobřeží Slonoviny, kde vyrůstal a žil do své plnoletosti. Poté se přestěhoval do Spolkové Republiky Německo, kde pracoval nejspíš jako automechanik.

V České republice žije od roku 2003, bez rodinných příslušníků. V roce 2005 zažádal v ČR o azyl- statut azyllanta. V roce 2007 mu byla udělena mezinárodní ochrana v ČR.

V roce 2006 uzavřel sňatek s českou M. D., se kterou nežije. V bývalém pracovišti pracoval jako prodavač oděvů. Nejspíš nemá žádné vzdělání. Umí několik jazyků- francouzsky, anglicky, dorozumí se česky.

Na konci roku 2006 utrpěl vážnou autonehodu, po které mu byla diagnostikována organická porucha osobnosti s následkem chronického postižení mozku s prakticky minimální prognózou na zlepšení či vyléčení. Má postiženou paměť, z lékařských zpráv vyplývá, že si asi nepamatuje co se mu stalo, nebo že se mu vůbec něco stalo.

Ale i nadále je svéprávný a není zbaven ani způsobilosti k právním úkonům.

Po autonehodě žil v azylovém zařízení v Kostelci. Toto zařízení nebylo schopno se o něj dostatečně postarat, Simon tedy nebyl nucen učit se a uchovávat či obnovovat své dovednosti. Proto ho zařízení umístilo do Domova pro osoby se zdravotním postižením.

Simon kouří, cigarety mu jsou vydávány na jeho žádost.

Popis chování vyplývající ze zpráv z pobytového zařízení

Simon má neustálý pocit hladu. Medikace je mu podávána druhou osobou. Špatně si pamatuje. Má problémy se spánkem- rád ponocuje. Dezorientace v čase i prostoru, např. Prahu zaměňuje za hlavní město Pobřeží Slonoviny, Abidjan. Často se ptá, kde je, jestli toto je Evropa nebo Afrika. Neví, proč v zařízení je, chce pracovat, ale chce práci, která není náročná a za kterou dostane hodně peněz. Často odpovídá, že „nevím“, neudrží dlouho pozornost a koncentraci. Ve městech se neorientuje, potřebuje dlouhodobé doprovázení, poté je jeho orientace lepší. Simon si nestěžuje, pomoc druhých bere jako automatickou. Je tichý, ale společenský. Rád chodí na vycházky, ale vůči sportovním aktivitám je pasivní. Neumí psát a číst v češtině, ale dorozumí se. V

posledních dnech v Kostelci prý byl plačtivý, stýská se mu po rodině, na kterou neexistuje kontakt.

V roce 2007 byl léčen na psychiatrické klinice v Praze a také na plicní ambulanci, kde se léčil s tuberkulózou. Nyní je vyléčen, ale bere preventivní medikaci. Poté navštěvoval neurologickou ambulanci. Vzhledem k tomu, že se se Simonem, který je těžce zdravotně postižený, nebyli schopni dorozumět ani pomocí tlumočníka či prostředníka, byl mu v říjnu 2007 ustanoven opatrovník z Diecézní katolické charity Hradec Králové.

V roce 2008 žádal o plný invalidní důchod, který mu byl zamítnut pro nesplnění podmínek- neměl potřebnou dobu účasti na sociálním pojištění.

V září 2008 mu byl přidělen III. stupeň závislosti podle zákona č. 108/2006. Před tím byl bez příjmu, dostával pouze jednorázové přídavky mimořádné pomoci.

V listopadu 2008 byl Simon přemístěn z pobytového zařízení v Kostelci do Domova pro osoby se zdravotním postižením.

Popis chování v současném zařízení

Problémy s medikací zůstávají, Simon léky odmítá, tvrdí, že je nepotřebuje, neboť je zdravý. Někdy se ho podaří přemluvit, jindy jsou mu léky podávány alternativními způsoby. I problémy se spánkem přetrvávají- má problémy se vstáváním, dlouho ponocuje. Během dne je potom unavený a usíná. Pohybuje se samostatně, ale občas má problémy s orientací po městě, když je dál od Domova. Odejde ze zařízení a netrefí nazpět- bývá doveden Městskou policií, nebo je mimo zařízení celou noc a vrací se až druhý den po ránu.

Simon je konfliktní, vulgární, často agresivní. Ale rád je ve společnosti, vyhledává nové přátele, je společenský a komunikativní. Česky se dorozumí bez větších problémů, i když stále neumí číst a psát. Občas mluví anglicky, prý má bratra v Anglii.

Je muslimského vyznání, často se modlí. Na modlení ale občas zapomíná, modlí se pouze když si vzpomene, často uprostřed noci. Před jídlem se modlí vždy.

Simon se nechce zapojovat do činností které mu jsou nabízeny v Domově či v Denním stacionáři. Hledá si práci venku, je přesvědčen, že jinde může pracovat, protože chce víc peněz.

Co se týče Simonovi budoucnosti, ta je velmi nejasná. Vzhledem k negativní prognóze na vyléčení či vylepšení je jasné, že Simon bude až do smrti závislý na pomoci ostatních. Proto se musí se Simonem pokud možno individuálně pracovat a snažit se alespoň udržovat návyky a podporovat jeho co nejsamostatnější život.